

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Imex Group s.r.o.**, IČO 25829050
sídlem Milíčova 1343/16, Moravská Ostrava, 702 00 Ostrava

zastoupené advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 502/42, 615 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 32, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 14.12.2015
č. j. MPO 47060/15/10200/01000

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí Licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 4.9.2015, č. j. 44860/08/07430/07400 (dále též jen „rozhodnutí Licenční správy“) a řízení o odnětí licence k vývozu 66 000 ks min pro minomet ráže 82 mm HE do Gruzie, zahájené dne 17.10.2008, bylo zastaveno.

I. Obsah žaloby

2. Žalobkyně označila napadené rozhodnutí i rozhodnutí Licenční správy za dílem nezákonná, dílem předčasná a dílem zcela nepřezkoumatelná. Namítla, že žalovaný nemohl řízení o odnětí licence zastavit podle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen „s. ř.“) a rozhodnutí Licenční správy zrušit, jelikož napadené rozhodnutí má zásadní význam pro náhradu škody, kterou hodlá žalobkyně uplatnit z titulu nezákonného rozhodnutí a nesprávného úředního postupu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 82/1998 Sb.“). Žalobkyně očekávala, že žalovaný z důvodu vytýkaných vad odvoláním napadené rozhodnutí zruší a Licenční správu jako správní orgán prvního stupně zaváže doplnit dokazování při současném konstatování nezákonného postupu. Žalobkyně se domnívala, že napadené rozhodnutí a zejména rozhodnutí Licenční správy trpí stejnými vadami, pro které je již jednou zrušil Nejvyšší správní soud, přičemž soudem konstatované vady nebyly ze strany žalovaného odstraněny.
3. Namísto toho, aby žalovaný v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu napadené rozhodnutí zrušil a Licenční správě uložil soudem vytknuté vady odstranit, zcela v rozporu se závěry soudu konstatoval, že správní orgán prvního stupně rozhodl v souladu se zákonem, ačkoliv mu muselo být známo, že vady, pro které bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno, odstraněny nebyly. Pro závěry žalovaného navíc nejsou žádné použitelné důkazy. Odůvodnění napadeného rozhodnutí stran splnění shora uvedené zákonné podmínky je dle názoru žalobkyně zcela nepřezkoumatelné, žalovaný se omezil na prostou negaci dané skutečnosti, kdy vlastní odůvodnění se omezilo toliko na dva řádky textu. Tato jedna věta neobsahuje žádnou úvahu, kterou byl žalovaný při svém uvážení veden, a proto nelze daný žalobní důvod odůvodnit jinak než absolutní nepřezkoumatelností důvodů rozhodnutí.
4. Žalobkyně má za to, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil zásadu zákonnosti ve smyslu § 2 odst. 1 s. ř., když řízení zastavil, ačkoliv nebyly splněny všechny podmínky stanovené v § 90 odst. 4 s. ř. O důvodech nutnosti meritorního rozhodnutí byl přesvědčen i správní orgán prvního stupně, když řízení z důvodů uvedených v ust. § 66 odst. 1 písm. g) s. ř. nezastavil, nýbrž rozhodl věcně. Pokud by důvody zastavení řízení skutečně existovaly již v roce 2008, jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí žalovaný, pak by nepochybně Nejvyšší správní soud v roce 2013 rozhodl jinak, popř. by v daném směru nepochybně vyslovil v odůvodnění svého rozsudku právní názor, kterým by jak žalovaného, tak případně správní orgán prvního stupně zavázal. Naproti tomu však Nejvyšší správní soud žalovaného zavázal ke zcela jinému postupu, který však žalovaný ignoroval.
5. Žalobkyně konstatovala, že jediným přezkoumatelným důvodem vydání rozhodnutí žalovaného jsou nesouhlasná závazná stanoviska Ministerstva zahraničních věcí (dále též jen „MZV“) potvrzené stanoviskem ministra zahraničních věcí. Vzhledem k tomu, že MZV označilo jeho obsah jako utajovanou informaci ve stupni „Vyhrazené“, nemohla žalobkyně podat písemné vyjádření, neboť není oprávněna k tvorbě utajovaných informací. Uvedením dalších podrobností v žalobách by se vystavila riziku postihu za neoprávněné nakládání s utajovanými informacemi. Deklarovala proto svou připravenost uvést podrobné důvody nesouhlasu se stanoviskem MZV ústně do protokolu v rámci soudního řízení.

6. Vzhledem k tomu, že ani žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl obsah dotčených stanovisek MZV a omezil se toliko na konstatování jejich závěru, nemá žalobkyně s čím polemizovat, neboť napadené rozhodnutí neobsahuje přezkoumatelný obsah citovaných stanovisek. Žalovaný mohl obdobně jako v případě jiných správních rozhodnutí či rozsudků obsah utajované informace v odůvodnění rozhodnutí citovat při současném utajení obsahu napadeného rozhodnutí, jako to učinily v minulosti jiné správní úřady. Žalovaný však takto nepostupoval, čímž napadené rozhodnutí zatížil další vadou nepřezkoumatelnosti, neboť žalobkyni neposkytl možnost se závěry a odůvodněním relevantním způsobem polemizovat.
7. Žalobkyně má za to, že postup MZV při utajení obsahu závazného stanoviska je účelový a jeho jediným cílem je ztížit procesní postavení žalobkyně ve správním řízení, bránit jí obstrukcemi uplatnit práva účastníka, a tím krátit její právo na spravedlivý proces. Předmětné stanovisko MZV neobsahuje žádnou utajovanou informaci ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“), neboť z jeho obsahu je zřejmé, že vychází pouze z otevřených zdrojů a nemůže jakýmkoliv způsobem ohrozit zájmy České republiky.
8. MZV zahájilo utajování svých stanovisek k licenčním řízením poté, kdy žalobkyně začala nezákonná stanoviska MZV předkládat v rámci správních žalob u soudu a kdy soudy začaly rozhodnutí žalovaného rušit právě z důvodů nepřezkoumatelnosti závazných stanovisek MZV, neboť předpokládalo, že žalobkyně nebude mít v rámci správního řízení možnost svá stanoviska a opravné prostředky odůvodnit, což se také stalo. Původní, obsahově shodná stanoviska MZV z roku 2008 nebyla podřízena režimu utajovaných informací, a to i přesto, že obsahovala fakticky totožné informace. Ačkoliv žalobkyně vyzvala žalovaného, aby zákonnost postupu MZV nechal posoudit Národním bezpečnostním úřadem z toho pohledu, zda utajované informace skutečně odůvodňují zvolený postup a zda jsou skutečně utajovanými informacemi ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací, žalovaný zůstal nečinný. Tímto způsobem byla žalobkyně zkrácena na možnosti uplatnění svých procesních práv.
9. Žalobkyně nepochybně působnost MZV podílet se na tvorbě zahraniční politiky ČR tak, jak ji formuluje vláda. MZV zahraniční politiku ČR nevytváří ani neurčuje, pouze ji v intencích pokynů a direktiv vlády provádí, popř. formuluje. Tato působnost MZV však neopravňuje žalovaného, aby při rozhodování v dané věci mechanicky vycházel z tvrzení MZV obsažených v jeho stanovisku, aniž by na základě vlastních úvah posoudil, zda jsou jemu předkládané informace opodstatněné a dostatečné pro rozhodnutí ve věci samé. Ze samotné kompetence MZV při utváření zahraniční politiky nelze v žádném případě dovozovat absolutní neomylnost tohoto správního úřadu a pravdivost jím sdělených údajů, navíc za situace, kdy údaje uvedené v závazném stanovisku jsou formulovány naprosto obecně a nejsou opřeny o žádné zdroje, z nichž MZV tyto údaje čerpalo. MZV ve svém stanovisku pouze opakovaně a bez odkazu na jakýkoliv přezkoumatelný zdroj reprodukuje ničím nepodložená obecná tvrzení uváděná zejména zahraničními disidentskými kruhy země určení, aniž by citovalo jakýkoliv zdroj těchto závěrů.
10. Žalobkyně poukázala na to, že v počátku řízení v roce 2008 probíhala v Gruzii útočná válka vyprovokovaná Ruskou federací, jejíž vojska Gruzii napadla. V dané době se Gruzie,

obdobně jako později Ukrajina, ucházela o členství v NATO, kdy prezidentem byl guvernér Saakašvili. Následně v Gruzii proběhla změna politické orientace země, na což však stanovisko MZV ani v nejmenším nereaguje, obsahově odpovídá roku 2008. Celé stanovisko je postaveno na nedostatku jistoty MZV jakkoliv kvantifikovat či jinak specifikovat rizika, kdy právě neschopnost MZV k výkonu této zákonem uložené povinnosti je hlavním důvodem vydání nesouhlasného stanoviska, které MZV odůvodňuje konfliktem mezi Ruskou federací a Gruzii v roce 2008 s tím, že existují zcela jednoznačné informace, které vývoz vojenského materiálu do Gruzie vylučují. Tyto informace však nikdo v řízení nespecifikoval, takže zůstaly toliko v uvedené nepřezkoumatelné podobě. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožňuje se závazným stanoviskem MZV, které zčásti přejímá, když konstatuje, že v roce 2008 byla v Gruzii nestabilní situace, na území Gruzie byla přítomna ruská vojska a v důsledku migrace zde byla tíživá humanitární situace v souvislosti s návratem uprchlíků.

11. Dle žalovaného by vývoz vojenského materiálu do Gruzie v dané době byl v příkrém rozporu se zahraničně politickými zájmy ČR, přičemž pozastavení vývozu vojenského materiálu do Gruzie v roce 2008 deklarovaly i další členské země EU, které však žalovaný nespecifikuje. Namísto přezkoumatelné argumentace zde žalovaný pouze obecně formou prosté negace podotýká, že hodnocení zahraničně politických okolností vychází z údajů platných a známých v době jejich přijetí. Žalobkyně zdůraznila, že v roce 2015 byla v daném regionu zcela odlišná situace a poukázala na pravidlo, že žalovaný měl rozhodovat na základě skutkového a právního stavu platného v době vydání rozhodnutí o řádném oprávněném prostředku, tedy o stavu v květnu 2015, což neučinil. Podle žalobkyně tak žalovaný neodůvodnil skutkový stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí, ale podle jím vnímaného a hodnoceného stavu roku 2008. Napadené rozhodnutí je tak z důvodu rozporu se zásadou materiální pravdy nezákonné. Žalovaný se ani nepokusil MZV vyzvat k tomu, aby své závazné stanovisko aktualizovalo a aby jej odůvodnilo přezkoumatelnými důvody obsahujícím zejména zdroj podkladů pro vydání předmětného závazného stanoviska.
12. Žalobkyně zdůraznila, že v současnosti udržuje Česká republika s Gruzii čilé obchodní a politické styky, čemuž nasvědčují mimo jiné i obchodní cesty českých ústavních činitelů do dané oblasti, a to včetně cest ministra zahraničí, což je diametrálně v rozporu se skutečnostmi tvrzenými v napadeném závazném stanovisku. Gruzie sama pak není na seznamu embargovaných či jinak mezinárodně diskriminovaných lokalit. Z otevřených zdrojů pak vyplynuly skutečnosti o působení misí NATO v regionu, což odůvodňuje předpoklad vývozu vojenského materiálu do Gruzie jinými členskými zeměmi NATO. Žalobkyně má za to, že vývozu vojenského materiálu do Gruzie nebrání žádná restrikce NATO či EU. Pokud by tomu tak skutečně bylo, žalovaný by nepochybně takovou informaci zmínil, stejně jako by zmínil i existenci případného denálu, který by předmětný vývoz blokoval. Z nečinnosti žalovaného v tomto směru lze dojít k závěru, že v současnosti neexistuje žádná právní ani mezinárodně politická překážka, ať již ve formě restrikce či denálu, která by vývozu předmětného vojenského materiálu do Gruzie bránila.
13. Žalobkyně dále zdůraznila, že pro závěry a tvrzení žalovaného uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí neskýtá správní spis oporu, neboť obsahuje jediný podklad, na základě něhož MZV formulovalo svá stanoviska. Žalovaný zde toliko bez dalšího dokazování přebírá závěry MZV, aniž by pro takové závěry svědčil jakýkoliv

přezkoumatelný důkaz. Z uvedeného důvodu nelze daný žalobní důvod dále rozvádět, neboť dle žalobkyně není s čím polemizovat.

14. Žalobkyně tedy spatřuje pochybení žalovaného v tom, že si od MZV nevyžádal doplnění a konkretizaci uváděných údajů o situaci v Gruzii, zejména přesnou specifikaci podkladů, ze kterých MZV své závěry čerpalo, uvedení zdrojů, jejichž informace využívalo, a to s přesným uvedením konkrétního subjektu, popř. písemnosti, ve které byly tvrzené informace obsaženy. MZV mělo být vyzváno k předložení přesného označení listin, ze kterých své závěry získalo, přesné specifikace zdroje, popř. instituce, která jím prezentované informace poskytla, přesného odkazu na písemnosti poskytnuté zastupitelským úřadem s jeho označením, jakož i označením písemnosti, která dané informace obsahuje v případě, pokud pokladem stanoviska byla informace poskytnutá konkrétním zastupitelským úřadem. Odstranění těchto nedostatků je možné jediné vyžádáním správního spisu MZV ve věci předmětného závazného stanoviska, který je MZV ve smyslu ust. § 17 správního řádu povinno vést. Takto však postupováno nebylo.
15. Žalobkyně dále uvedla, že pokud by si žalovaný či Licenční správa vyžádala správní spis MZV k předmětnému závaznému stanovisku a ten v řízení provedla v rámci ústního jednání nebo postupem dle ust. § 51 odst. 2 s. ř. ve spojení s ust. § 53 odst. 6 s. ř., mohla žalobkyně vznést svoje námitky do protokolu. Takto se mohla pouze ústně vyjádřit k obsahu závazného stanoviska bez znalosti podkladů, na jejichž základě bylo vydáno. Takový postup se jevil v kontextu označení daného stanoviska jako utajované informace jako zcela neúčelný a žalobkyně k němu nepřikročila poté, co správní orgány odmítly si od MZV vyžádat podkladový správní spis označeného závazného stanoviska. Žalobkyně nevylučuje ani eventualitu, že MZV v rozporu s ustálenou praxí nevyžádalo v dané věci stanovisko příslušného zastupitelského úřadu a závazné stanovisko vydalo v rozporu s oficiální vládní politikou v daném regionu pouze na základě posouzení příslušné oprávněné úřední osoby, pro což však žalobkyně nemá žádné bližší podklady.
16. Žalobkyně zdůraznila, že podklady, na jejichž základě správní orgány rozhodují o vydání negativního stanoviska, musí být natolik určité a nezpochybnitelné, aby jednoznačně odůvodňovaly potřebu tohoto kroku vyvolanou existencí konkrétního, určitého a určitého zahraničně politického či bezpečnostního zájmu České republiky. Takový zájem však nelze ani z napadeného rozhodnutí ani ze závazného stanoviska dovodit. Žalobkyně poukázala na ustálenou praxi správních soudů, která nepřipouští, aby závazná stanoviska MZV byla formulována příliš obecně, bez odůvodnění obsahujícího přezkoumatelné důvody a podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se MZV řídilo při hodnocení těchto podkladů a při výkladu příslušných předpisů. Závazné stanovisko MZV neobsahuje žádné konkrétní určité podklady, ze kterých MZV čerpalo při svém rozhodování, a již vůbec neobsahuje úvahy, kterými se MZV při svém rozhodování řídilo. Hodnotící úvahy pak neobsahují ani napadené rozhodnutí a rozhodnutí Licenční správy, když neoznačují konkrétní či konkretizovatelný zahraničně politický zájem České republiky, se kterým by byl daný konkrétní obchod s vojenským materiálem v rozporu. Závazné stanovisko MZV tak lze v souladu s ustálenou judikaturou soudů označit za zcela nepřezkoumatelné pro jeho nekonkrétnost. Protože žalovaný netrval na tom, aby MZV tuto vadu odstranilo a s touto námitkou žalobkyně se ani v napadeném rozhodnutí nevypořádal, vyvolal tím vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

17. Žalobkyně taktéž namítla, že pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval pravidelně prováděné analýzy a zpravodajství zastupitelského úřadu v Gruzii a intenzivní konzultace, pak žalobkyně nemá tušení, z jakých podkladů žalovaný k těmto tvrzením dospěl, když se v daném směru ve správním spise nenacházejí k takovému tvrzení žádné podklady. Žádné podklady pak spis neobsahuje ani k tvrzené existenci údajných 56 denialů, když s ohledem na ustálenou rozhodovací praxi soudů je žalovaný povinen existenci takových denialů prokázat k posouzení jejich relevance a zejména pak k případnému posouzení jejich platnosti k okamžiku rozhodování ve věci samé. Pokud nebude existence takových denialů prokázána, je nutno na jejich existenci nahlížet ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. jako na neprokázanou. Stejně tak neskýtá správní spis žádný podklad pro tvrzení správního orgánu, že členské státy Evropské unie pozastavily vývozy vojenského materiálu do Gruzie. Takový názor není z pohledu žalobkyně odůvodněný, a tudíž je nutno jej považovat za nepřezkoumatelný.
18. Podle žalobkyně jsou v Gruzii ze strany bezpečnostních orgánů státu plně nebo aspoň obecně obvyklým způsobem respektována lidská práva; s touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Rovněž neexistují žádné relevantní důvody se domnívat, že hranice mezi Gruzii a sousedními státy jsou propustné nad míru obvyklou poměrům způsobem, který by jakkoliv odůvodňoval riziko, že předmětné zbraně mohou představovat hrozbu pro sousední státy. Naopak, žalobkyně má z otevřených zdrojů za to, že z Gruzie neproudí zbraně do žádných rizikových oblastí, což je výsledkem monitoringu mezinárodních organizací a je kontrolováno tamními vojenskými misemi NATO. Pro důkaz opaku ze správního spisu nesvědčí žádná relevantní přezkoumatelná skutečnost. Žalobkyně rovněž poukázala na to, že je to sama Česká republika, která přímo dodává vojenský materiál do krizových oblastí nestabilním politickým či národnostním seskupením s vědomím rizika, že se tyto zbraně mohou dostat do rukou mezinárodního terorismu. Právě s vědomím tohoto diametrálně odlišného postupu MZV se žalobkyně dovolává zásady legitimního očekávání.
19. Žalobkyně vyloučila, že by předmětný vojenský materiál, jehož vývoz je plánován, sloužil k potlačování náboženských či politických svobod, kdy ani z dostupných otevřených zdrojů nezískala informace, že by v cílové zemi určení k takovému útlaku docházelo. Ani tuto skutečnost žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí netvrdí a neprokazuje a s námitkou žalobkyně tohoto charakteru se nijak nevypořádal, čímž napadené rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobkyně vyloučila i možnost, že by dodávaný vojenský materiál mohl jakkoliv ohrozit občany ČR či jiné spojence v rámci NATO. Pokud do dané destinace nebude dodán předmětný vojenský materiál z ČR, bude tam nepochybně dodán jiným členským státem NATO či EU, čímž dojde k poškození obchodních zájmů České republiky. Z otevřených zdrojů nebyly zjištěny žádné poznatky o tom, že by zbraně a jiný vojenský materiál z Gruzie byl dodáván do politicky nestabilních oblastí. Navíc vojenský materiál, jenž je předmětem této licence, je natolik zanedbatelného množství, že v žádném případě nemůže jakkoliv destabilizovat situaci v daném regionu.
20. Pokud je žalobkyni známo, v daném regionu nebylo zaznamenáno žádné riziko způsobené českým vojenským materiálem, na rozdíl od tradičních zemí EU, kde byly české zbraně použity při nedávných teroristických útocích v Paříži. Pokud by byl v dané věci tvrzen opak, pak je na žalovaném, aby tvrzenou skutečnost doložil, což se v rámci předmětného

řízení nestalo. Pro posuzování případného porušení zásady legitimního očekávání dle ust. § 2 odst. 4 s. ř. pak žalobkyně navrhla, aby si soud v rámci dokazování vyžádal od žalovaného předložení přehledu všech licencí k mezinárodnímu obchodu s vojenským materiálem s Gruzii vydaných v letech 2007-2015, a to včetně stanovisek Licenční správy MPO ČR k případům vývozu vojenského materiálu přímo Českou republikou do dané lokality. Přestože žalobkyně v odůvodnění rozkladu rozsáhle argumentovala ve vztahu k potenciálním závěrům MZV, žalovaný se s těmito jejími námitkami nevypořádal a toliko obecnou negací přisvědčil závaznému stanovisku MZV, aniž by jej podrobil vlastní přezkumné kognici.

21. Žalobkyně poukázala rovněž na ustálenou judikaturu NSS, která závazná stanoviska považuje za správní rozhodnutí schopná samostatného soudního přezkumu v rámci správního soudnictví a řízení o nich za řízení správní, v nichž je i MZV povinno vést správní spisy. Takový správní spis obsahující písemnosti, na jejichž základě MZV rozhodovalo, byl nalézací správní úřad povinen vyžádat a připojit k danému správnímu spisu, neboť písemnosti považované ze strany MZV za „závazné stanovisko“, resp. jeho změnu, jsou samy o sobě z důvodu obecnosti zcela nepřezkoumatelné.
22. K prokázání tvrzených skutečností žalobkyně navrhla, aby si soud vyžádal správní spisy žalovaného i Licenční správy, veškeré správní spisy MZV jakkoliv se vztahující k dané věci, jakož i případný, ve správních spisech nezaložený podkladový materiál MZV, který sloužil jako podklad shora označeného závazného stanoviska. Žalobkyně má dále za to, že pro posouzení vnitřní stability země konečného užití a dopadů obchodu na stabilitu daného regionu bylo nutno opatřit či vyžádat veškeré platné smlouvy o spolupráci, zejména v technické oblasti mezi ČR a Gruzii, hodnocení ze strany českého velvyslanectví v Gruzii, zejména pak zpracované memorandum k vnitřní situaci v Gruzii, hodnocení situace v Gruzii ze strany příslušných orgánů EU a NATO, a to včetně hodnocení situace v regionu konečného užití, stanoviska ÚZSI, popř. Vojenské rozvědky o situaci v Gruzii a hodnocení tamní politické stability, přehled licencí k mezinárodnímu obchodu s vojenským materiálem do Gruzii vydaných v letech 2007-2015. Předmětné návrhy na provedení dokazování ze strany žalobkyně však žalovaný neakceptoval, aniž by se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s důvody, proč tak neučinil.
23. Žalobkyně zdůraznila, že ke dni podání žaloby se ani v jednom ze soudních přezkumů od roku 2008 nepodařilo od MZV získat správní spis k předmětným zpochybněným závazným stanoviskům, kdy dosud nebyly nikdy podklady těchto stanovisek specifikovány. O to důrazněji žalobkyně v nyní projednávané věci trvala na předložení všech podkladů, jež byly pro MZV podkladem pro vydání sporného závazného stanoviska.
24. Žalobkyně dále poukázala na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný odkazuje na stanovisko MZV uvádějící jako důvod vydání nesouhlasného závazného stanoviska existenci relevantního deníku. Na jedné straně MZV existenci takového údajného deníku uvádí jako důvod nevydání souhlasného stanoviska, na jiném místě dalšího stanoviska tento důvod pro nesouhlasné stanovisko popírá. Žalobkyně však tvrdí, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí žádný relevantní deník bránící vydání souhlasného stanoviska MZV neexistoval. Je známo, že deníky, tedy negativní rozhodnutí orgánu licenční správy jiného členského státu EU na stejný vojenský materiál, dovozce nebo teritorium, mají maximální doporučující platnost 4 roky, a po

uplynutí této doby se musí relevantnost takového denialu důsledně posuzovat. I kdyby v roce 2008 takový denial existoval, což žalobkyně popírá, ztratil relevanci nejpozději v roce 2012, tedy tři roky před vydáním napadeného rozhodnutí. V rámci správního řízení nebyl žádný důkaz jakýmkoliv denialem proveden a žádný denial nebyl do správního spisu v době nahlédnutí žalobkyně do spisu založen.

25. Dále žalobkyně zdůraznila, že od roku 2006 se v žádném z mnoha žalovaných případů rušených rozhodnutí nepodařilo soudu získat jak od MZV, tak od Ministerstva průmyslu a obchodu předložení tvrzených relevantních denialů. I když žalobkyně v jiném soudním sporu získala na základě rozsudku soudu možnost seznámit se s tvrzeným relevantním denialem, bylo jí v konečném důsledku předloženo rozhodnutí jiného licenčního orgánu, které se k dané věci vůbec nevztahovalo, a o kterém žalovaný tvrdil, že je relevantním denialem. Z uvedeného důvodu žalobkyně o to důrazněji trvala na tom, aby si soud tvrzený „relevantní denial“ vyžádal k posouzení jeho údajné relevance, a to včetně odůvodnění tohoto denialu, jakož i jeho úředního překladu, pokud se jedná o rozhodnutí vydané jiným státem EU. Pokud tedy existuje relevantní denial, jak ostatně ve svém stanovisku tvrdí MZV, pak je na žalovaném, aby jeho relevanci prokázal, a to zejména ve vztahu k jeho aktuálnosti. Byla to ostatně žalobkyně, která v rámci řízení o rozkladu zpochybnila dodržení zásady rovnosti a zásady legitimního očekávání tak, jak je má na mysli ust. § 7 a ust. § 2 odst. 4 s. ř., ze strany žalovaného, když doložila, že v rozhodné době navzdory údajné existenci tvrzených relevantních denialů existovala rozhodnutí o licencích na stejný vojenský materiál nejen do jiných míst, ale i do stejného teritoria. Tuto námitku rozkladu žalovaný v odůvodnění odbyl prostou negací, čímž založil vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k níž by měl soud přihlídnout i bez návrhu z moci úřední.
26. Žalobkyně následně poukázala na judikaturu Ústavního soudu zapovídající obecným soudům, ale i správním úřadům přepjatě formalistický přístup, požadující zachování práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a reflektující zákaz libovůle ve smyslu článku 2 odst. 2 Listiny. Dále poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí a poté uvedla, že Licenční správa i žalovaný upjali v odůvodnění rozhodnutí svou pozornost na rekapitulaci, ale již se nevypořádali se všemi námitkami žalobkyně přednesenými v průběhu řízení. Většina námitek byla odmítnuta toliko obecným odkazem na jejich nesprávnost, aniž by došlo k jejich řádnému vypořádání.
27. Žalobkyně shrnula, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor, který v této věci vyslovily správní soudy, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, že došlo k porušení jejího legitimního očekávání, že správní úřad (MZV) nepřípustným způsobem zavedl do českého právního řádu precedenční systém nepřezkoumatelného neurčitého pojmu „zahraničně-politické zájmy ČR“ a nezákonným utajením podkladů krátil práva žalobkyně na účast v řízení.

II. Vyjádření žalovaného

28. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření nejprve popsal průběh předcházejícího řízení a dále uvedl, že pokud jde o žalobkyní tvrzenou nemožnost aplikace § 90 odst. 4 s. ř. na daný případ, toto ustanovení sleduje zásadu procesní ekonomie v případech, kdy nastala skutečnost odůvodňující použití institutu zastavení řízení. Pokud takovou skutečnost odvolací orgán zjistí, nemá jinou možnost než splnit zákonnou povinnost a bez dalšího zrušit odvoláním napadené rozhodnutí a řízení zastavit, ledaže by jiné rozhodnutí o odvolání mohlo mít význam pro náhradu škody nebo právní nástupce účastníků. Žalobkyně argumentuje existencí možného významu pro náhradu škody s odkazem na podmínky možnosti jejího uplatnění dle zákona č. 82/1998 Sb., zároveň však zcela opomíjí ustanovení § 19 odst. 3 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“), na které žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal. Toto ustanovení výslovně uvádí, že v případě odnětí licence stát neodpovídá právnické osobě, které byla licence udělena, za případnou škodu, která jí odnětím licence vznikla. O tom, že se jedná o odpovědnost za náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb., není dle žalovaného sporu.
29. K žalobkyní akcentovanému tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že soudní řád správní nestanoví, co se rozumí nepřezkoumatelným rozhodnutím pro nedostatek důvodů, a proto je třeba vycházet z dosavadní judikatury správních soudů. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, je nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. O takové vady řízení však v projednávané věci nejde.
30. Žalovaný je přesvědčen, že v rámci správního řízení o odejmutí licence postupoval zcela v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu, plně v souladu se zákonem, včetně shodné aplikace výkladu zahraničně politických zájmů České republiky ve skutkově podobných případech. Žalovaný v žádném případě nikterak nekrátil práva žalobkyně ve správním řízení, naopak z průběhu celého řízení je patrné, že vyšel žalobkyni maximálně vstřícně a poskytl jí odpovídající prostor pro uplatnění procesních práv, přičemž žalobkyně těchto možností nevyužila.
31. Napadené rozhodnutí obsahuje jak určení konkrétního zahraničně politického zájmu České republiky, tak úvahy, na základě kterých byly posouzeny informace dané MZV jako opodstatněné, a kterými se správní úřad řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí. Zde žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.
32. K argumentaci žalobkyně o utajení stanoviska MZV a vedení správního spisu žalovaný uvedl, že MZV neutajuje svá stanoviska, která poskytuje v rámci správního řízení. Pouze pokud to uzná za zákonné, klasifikuje přiměřeným stupněm utajení zdůvodnění těchto stanovisek obsahující další fakta a skutečnosti, které vedly k přijetí předmětného stanoviska. MZV tak činí na základě nařízení vlády č. 522/2005 Sb., proto, že podrobná zdůvodnění zpravidla obsahují hodnocení a informace o zahraničních partnerech a jejich

zemích, jejichž vyjádření by mohlo být pro Českou republiku nevýhodné a mohlo by způsobit újmu ve vzájemných vztazích, nebo se jedná o obchodní informace, které je také MZV ze zákona povinno chránit. Dalším důvodem k utajování těchto zdůvodnění je, že mohou obsahovat informace, které vycházejí z oznámení o zamítnutí žádostí o licence jiných členských zemí EU, které jsou klasifikovány stupněm „RESTREINT UE/EU RESTRICTE“. Povinnost orgánů České republiky chránit takové informace jako utajované je dána Rozhodnutím Rady EU ze dne 23.9.2013 o bezpečnostních pravidlech na ochranu utajovaných informací EU (2013/488/EU), přičemž důvody k utajení jsou zcela legitimní a zákonné.

33. Žalovaný má za to, že posuzování skutkového stavu existujícího v roce 2015 v řízení o žádosti žalobkyně z roku 2008 by přicházelo v úvahu, pokud by se jednalo o řízení v prvním stupni, nikoliv v řízení o rozkladu, v němž je přezkoumáván soulad odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. V tomto konkrétním případě soud zrušil pouze rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu o rozkladu, nikoliv i prvoinstanční rozhodnutí žalovaného. Pokud žalobkyně v žalobě uváděla, že dle konstantní a neměnné teorie správního práva procesního rozhoduje odvolací správní úřad na základě skutkového a právního stavu platného v době vydání rozhodnutí o řádném opravném prostředku, tedy stavu v roce 2015, je toto tvrzení dle žalovaného absurdní a odporující zásadám správního řízení.
34. Žalovaný konstatoval, že podle zásady „vigilantibus iura“ žalobkyni nic nebránilo v tom, aby podala podle vývoje situace v Gruzii novou žádost o udělení licence, kterou by bylo zahájeno „nové“ prvostupňové řízení ve věci udělení licence k zahraničnímu obchodu s vojenským materiálem. V tomto případě by žalovaný požádal MZV o závazné stanovisko k „nové“ žádosti a MZV by poté posuzovalo zahraničně-politickou situaci v Gruzii v době podání žádosti.
35. Závěrem žalovaný upozornil na to, že žalobkyně opakovaně podává proti žalovanému téměř totožné žaloby v obdobných kauzách týkajících se licencí k zahraničnímu obchodu s vojenským materiálem. Vzhledem k tomu, že žalovaný musí hájit své zájmy v tomto řízení, vznikají mu tím náklady spojené s bráněním svého práva. Z tohoto důvodu žalovaný navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši odpovídající režijnímu paušálu za každý úkon právní služby, stanovený podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). S těmito úkony, nutně vynaloženými k obraně práv žalovaného, jsou spojeny administrativní náklady, jako je poštovné, náklady na telefonní hovory, náklady na kopírování vyjádření, stanovisek a důkazního materiálu, jež by nevznikly, pokud by žalobkyně tuto žalobu nepodala. Žalovaný má tedy za to, že pro spravedlivé rozhodnutí o nákladech řízení je možno použít analogicky advokátní tarif. Paušalizovaná náhrada hotových výdajů dle advokátního tarifu slouží jako obecná kalkulace administrativní zátěže strany sporu a vzniká nejen advokátovi, ale rovněž státu. Přesné vyčíslení hotových výdajů by zatěžovalo jak soudy, tak stranu sporu, bylo by neefektivní a přispělo by k neopodstatněnému prodloužení délky soudního řízení.
36. Dne 20.6.2019 zástupce žalobkyně doručil soudu repliku k vyjádření žalovaného datovanou dnem 29.3.2016, jejíž kopii předal při ústním jednání konaném téhož dne též straně žalované. V replice žalobkyně opakovaně poukázala na pochybení žalovaného

v řízení o neudělení, resp. odnětí licence žalobkyni, a nad rámec již uvedeného v žalobě akcentovala absenci poučovací povinnosti žalovaného ohledně informace o době platnosti licence.

III. Průběh jednání, obsah správního spisu a průběh předcházejícího řízení

37. Při ústním jednání před soudem konaném dne 20.6.2019 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobkyně odkázal na žalobu a na navazující judikaturu správních soudů a rovněž na nesplnění poučovací povinnosti žalovaného ve vztahu k odstranění vad žádosti. Uvedl, že rozhodnutí žalovaného bylo nepředvídatelné. Zástupce žalovaného odkázal na své vyjádření, k námitce nepředvídatelnosti rozhodnutí uvedl, že k zastavení řízení došlo Licenční správou v roce 2014, nicméně platnost předmětné licence uplynula rokem 2008. Návrh zástupce žalobkyně na provedení důkazu spisem MZV a na výslech Mgr. S. (pracovnice odboru zahraničně bezpečnostní politiky MZV) byl soudem zamítnut pro nadbytečnost, neboť soud shledal, že ve věci lze rozhodnout na základě spisového materiálu. Z něho vyplývají následující relevantní skutečnosti.
38. Žalobkyně podala dne 28.2.2008 žádost o udělení vývozní licence k vývozu vojenského materiálu do Gruzie (66 000 ks min pro minomet ráže 82 mm, HE), a to s navrhovanou dobou platnosti licence do dne 31.12.2008 včetně.
39. Rozhodnutím Licenční správy bylo žalobkyni vyhověno a dne 22.5.2008 jí byla udělena licence č. j. VM-269/08 č. B081220390 pro vývoz, a to s dobou platnosti licence od 22.5.2008 do dne 31.12.2008 včetně.
40. Dne 6.10.2008 Ministerstvo zahraničních věcí ČR podalo podnět řediteli odbory Licenční správy k zahájení řízení o odejmutí udělené licence z důvodu ohrožení zahraničně politických zájmů ČR. V odůvodnění podnětu MZV popsalo, že situace v Gruzii je po vypuknutí gruzínsko-ruského ozbrojeného konfliktu velmi nestabilní. Na jejím území jsou stále přítomny jednotky Ruské federace a dochází k celé řadě vojenských incidentů. V současné době probíhá rozmísťování neozbrojené pozorovatelské Monitorovací mise EU, jejímž cílem je monitorování implementace mezinárodního mechanismu pro dohled nad plněním šestibodového plánu a zajištění trvalého mírového řešení krize v Gruzii. Špatná humanitární situace a problémy s návratem uprchlíků a IDPs do zón konfliktu jsou jen dalšími aspekty velmi složité situace na území Gruzie.
41. Dne 17.10.2008 Licenční správa zahájila z moci úřední ve smyslu ust. § 46 odst. 1 s.ř. správní řízení o odejmutí výše citované licence žalobkyni podle § 19 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb.
42. Dne 21.10.2008 požádala Licenční správa ministra zahraničních věcí o stanovisko, zda vzhledem k vývoji v předmětné oblasti nenastaly nové skutečnosti, které by mohly mít vliv na vedené správní řízení.
43. Dne 5.11.2008 na uvedenou žádost ministr zahraničních věcí odpověděl tak, že potvrdil požadavek MZV na zahájení správního řízení ve věci odejmutí licence včetně jeho odůvodnění.

44. Dne 11.11.2008 Licenční správa písemně informovala právního zástupce žalobkyně o ukončení dokazování a shromažďování podkladů v rámci vedeného správního řízení a stanovila žalobkyni lhůtu k nahlížení do spisu a k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Následně tato lhůta byla správním orgánem prvního stupně na žádost žalobkyně prodloužena.
45. Dne 27.11.2008 vydala Licenční správa rozhodnutí pod č. j. 44860/08/07430/07400 MIPOX 01EJLZE o odejmutí licence. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě rozklad.
46. Dne 29.7.2009 vydal ministr průmyslu a obchodu pod č. j. 55872/08/07400/01000 rozhodnutí o rozkladu, kterým napadené rozhodnutí Licenční správy potvrdil a rozklad zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu k Městskému soudu v Praze.
47. Dne 28.11.2012 vydal Městský soud v Praze rozsudek č. j. 9 Ca 317/2009-70, kterým rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Konstatoval, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože v jeho odůvodnění absentují nejen úvahy, jimiž se žalovaný řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu relevantních předpisů, ale též náležité vypořádání konkrétních námitek žalobkyně o aktuální situaci v Gruzii. Proti tomuto rozhodnutí podal ministr průmyslu a obchodu kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu.
48. Dne 24.4.2014 Nejvyšší správní soud pod č. j. 9 As 26/2013-46 kasační stížnost žalovaného odmítl pro opožděnost.
49. Dne 19.11.2014 vydala Licenční správa pod č. j. 44860/08/07430/07400 PID MIPOX01UIKJ rozhodnutí, kterým řízení o odejmutí licence zastavila, neboť platnost licence již vypršela a důvod řízení tím pominul. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě rozklad.
50. Dne 7.4.2015 vydal ministr průmyslu a obchodu rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí Licenční správy ze dne 19.11.2014 a věc vrátil k novému projednání, což odůvodnil tím, že z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.11.2012, č. j. 9 Ca 317/2009 vyplývá, že ve věci má být vydáno meritorní rozhodnutí o rozkladu proti odejmutí licence. Licenční správa však dle názoru ministra nesprávně upřednostnila na první pohled logické řešení pomocí procesního institutu správního řízení před meritorním rozhodnutím ve věci.
51. Dne 4.9.2015 vydala Licenční správa rozhodnutí pod č. j. 44860/08/07430/07400 PID MIPOX01, kterým ve smyslu ust. § 19 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., odejmula žalobkyni udělenou licenci. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně v zákonné lhůtě rozklad.
52. Dne 14.12.2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí Licenční správy ze dne 4.9.2015 a řízení ve věci odnětí licence podle § 90 odst. 4 s. ř. zastavil, a to z toho důvodu, že platnost licence již vypršela.

IV. Posouzení věci soudem

53. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“]. Při přezkoumání rozhodnutí soud vyšel z následující právní úpravy:
54. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění účinném do 28.7.2016 (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“) *právnícká osoba, které bylo vydáno povolení podle tohoto zákona, je oprávněna určitý obchod s vojenským materiálem provádět jen na základě, v rozsahu a za podmínek stanovených v licenci. Podle § 14 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb. o udělení licence požádá právnícká osoba pro každou smlouvu, jejímž předmětem je obchod s vojenským materiálem podle § 2 odst. 1 písm. a) až c) nebo § 2 odst. 2; obchod s vojenským materiálem podle § 2 odst. 3 lze provádět i bez licence.*
55. Podle § 15 odst. 3 písm. g) zákona č. 38/1994 Sb. *musí žádost o udělení licence k provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem obsahovat též navrhovanou dobu platnosti licence. Podle § 16 odst. 3 písm. g) téhož zákona obsahuje rozhodnutí o udělení licence dobu platnosti licence.*
56. Podle § 16 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb. *ministerstvo rozhodne o žádosti o udělení licence ve lhůtě 60 dnů ode dne jejího doručení na základě závazných stanovisek, mj. Ministerstva zahraničních věcí z hlediska zahraničně politických zájmů České republiky a dodržování mezinárodních závazků České republiky, zejména závazků vyplývajících z vyhlášených mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, a z členství České republiky v mezinárodních organizacích. Podle § 16 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb. závazné stanovisko podle odstavce 1 vydá dotčený orgán ve lhůtě 20 dnů od doručení stejnopisu žádosti; ve zvlášť složitých případech a na základě písemné dohody ministerstev lze tuto lhůtu přiměřeně prodloužit. Závazné stanovisko musí obsahovat souhlas či nesouhlas dotčeného orgánu. Podle § 18 písm. c) zákona č. 38/1994 Sb. ministerstvo licenci neudělí, jestliže je to odůvodněno zahraničně politickými nebo obchodními zájmy České republiky nebo ochranou veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva.*
57. Podle § 90 odst. 4 s. ř. *jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.*
58. Podle § 66 odst. 2 s. ř. *řízení vedené z moci úřední správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí, že u některého správního orgánu již před zahájením tohoto řízení bylo zahájeno řízení v téže věci, nebo jestliže v řízení, ve kterém nemohou pokračovat právní nástupci, odpadl jeho důvod, zejména jestliže účastník zemřel nebo zanikl, anebo zanikla věc nebo právo, jehož se řízení týká. Toto usnesení se pouze poznamená do spisu.*
59. Podle § 149 odst. 1 s. ř. *ve znění účinném do 31.12.2017 závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Podle § 149 odst. 3 s. ř.*

jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Podle § 149 odst. 4 s.ř. jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

60. Podle § 75 odst. 2 s.ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.
61. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný nemohl řízení o odnětí licence zastavit podle § 90 odst. 4 s.ř. s., jelikož rozhodnutí žalovaného má zásadní význam pro náhradu škody, kterou hodlá žalobkyně z titulu nezákonného úředního rozhodnutí a nesprávného úředního postupu uplatnit.
62. Podle ustanovení § 90 odst. 4 s.ř. odvolací správní orgán řízení zastaví, jestliže nastane některý z důvodů zastavení řízení; ty jsou uvedeny v § 66 s.ř. Z tohoto ustanovení tak vyplývá, že pro zastavení správního řízení musí být kumulativně splněny dvě základní podmínky, a to a) musí zde existovat skutečnost odůvodňující zastavení řízení podle § 66 s.ř. a b) jiné rozhodnutí o odvolání (než zastavení řízení) nemůže mít význam pro náhradu škody nebo právní nástupce účastníků.
63. Ve vztahu k naplnění první podmínky žalovaný dospěl k závěru, že odpadl důvod řízení o odnětí licence podle § 66 odst. 2 s.ř., jelikož platnost předmětné licence zanikla dne 31.12.2008 uplynutím doby její platnosti. Žalovaný správně uvedl, že „[ř]ízení o odnětí licence (vedené z moci úřední), na rozdíl od řízení o udělení licence (vedené na žádost), může vyústit ve výrazný zásah do práv účastníka řízení, kterému byla již správním rozhodnutím licence udělena. Tomu odpovídají nejen důvody pro odnětí licence obsažené v § 19 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem (dále jen „zákon“), ale i samotné návětí tohoto ustanovení, dle kterého lze odejmout pouze takovou licenci, na základě které nebyl dosud obchod s vojenským materiálem uskutečněn nebo nebyl ještě plně dokončen. Toto logicky navazuje na skutečnost, že licence je zákonem definována v § 14 odst. 1 jako oprávnění právnické osoby, které bylo vydáno povolení podle téhož zákona, provádět určitý obchod s vojenským materiálem jen na základě, v rozsahu a za podmínek v licenci stanovených. Je to tedy oprávnění ke konkrétnímu obchodu, které bylo v tomto konkrétním případě časově omezeno do 31. prosince 2008.“
64. Žalobkyně si po celou dobu správního řízení, resp. již od doby, kdy jí byla vývozní licence udělena, musela být vědoma toho, že platnost licence je limitována přesně vymezeným časovým úsekem, který skončí dne 31.12.2008. Z logiky věci je pak zřejmé, že správní orgán v řízení o odejmutí licence nemohl rozhodnout meritorně (o jejím odnětí či ponechání žalobkyni) ve chvíli, kdy platnost licence vypršela, a tedy odpadl důvod pro její odnětí (důvod, pro který bylo správní řízení zahájeno), jelikož i v případě, že by *in*

eventum správní orgány dospěly k závěru, že není důvod žalobkyni licenci odebrat, tak by žalobkyně licenci stejně nadále nemohla využívat a miny pro minomet ráže 82 mm HE do Gruzie by nemohla dále vyvážet.

65. K tomu soud podotýká, že návrh doby platnosti licence v žádosti o vydání licence je zcela v dispozici žalobkyně. Bylo výhradně na žalobkyni, aby za situace, kdy v průběhu správního řízení došlo k uplynutí původně navrhované doby platnosti licence, podala žádost o prodloužení licence, případně požádala o udělení vývozní licence nové. K námitce žalobkyně (uplatněné až při ústním jednání před soudem), že nebyla o blížícím se konci platnosti licence poučena, soud předně uvádí, že tato námitka byla uplatněna až po uplynutí zákonem stanovené doby k rozšíření žalobních bodů, a proto k ní nelze přihlížet. Pouze nad rámec nutného odůvodnění soud k této námitce uvádí, že není úkolem správního orgánu v řízení o odnětí licence, aby v průběhu tohoto řízení žalobkyni upozorňoval na to, že uplyne platnost licence, o jejíž odnětí se jedná.
66. Ve vztahu k naplnění druhé podmínky postupu podle § 90 odst. 4 s. ř. se pak soud zabýval tím, zda jiné rozhodnutí o odvolání mohlo mít význam pro náhradu škody nebo právní nástupce účastníků. Jak podotkl již žalovaný, podle § 13 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb., je povolení (zde licence) nepřenosné a při zániku právnické osoby nebo úmrtí fyzické osoby nepřechází na jejího právního nástupce. K tomu se vyjadřuje např. i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 10 Ca 62/2005-40, kde se uvádí, že „[r]ozhodnutím o udělení licence podle zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, je založen veřejnoprávní vztah mezi státem reprezentovaným příslušným orgánem státní správy a subjektem, jemuž je licence udělena. Subjekt, kterému byla licence udělena, nemůže licenci svým vlastním úkonem převést na jiný subjekt. K tomu, aby oprávnění vyplývající z udělené licence přešlo na právního nástupce, by bylo třeba, aby zákon výslovně tuto otázku upravoval; nečiní-li tak, je nutno vycházet z toho, že oprávnění z udělené licence může využívat pouze ten subjekt, jemuž byla licence udělena. Rozhodování o odnětí udělené licence se týká výlučně práv a povinností toho subjektu, jemuž byla licence udělena.“
67. Soud se ve shodě s žalovaným domnívá, že jiné rozhodnutí ve věci by nemohlo mít ani význam pro náhradu škody s odkazem na uplatnění dle zákona č. 82/1998 Sb., a to z následujících důvodů.
68. Podle § 19 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., *udělenou licenci ministerstvo odejme, jestliže obchod s vojenským materiálem nebyl uskutečněn nebo nebyl ještě plně dokončen, a a) licence byla udělena na základě nepravdivých nebo neúplných údajů, nebo b) je to odůvodněno zahraničně politickými zájmy České republiky nebo ochranou veřejného pořádku, bezpečnosti a ochrany obyvatelstva nebo c) nebyly dodrženy podmínky stanovené v udělené licenci nebo d) zaniklo povolení podle § 13 tohoto zákona.*
69. Podle § 19 odst. 2 zákona č. 38/1994 Sb. *v případě, že je to z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) nezbytné, může ministerstvo na návrh dotčeného orgánu pozastavit čerpání licence na dobu nezbytně nutnou. Rozklad proti rozhodnutí o pozastavení čerpání licence nemá odkladný účinek. Pominou-li důvody podle věty první a není-li důvod k postupu podle odstavce 1, ministerstvo na návrh dotčeného orgánu rozhodnutí o pozastavení čerpání licence zruší.*

70. Podle § 19 odst. 3 zákona č. 38/1994 Sb. *[v případech uvedených v odstavci 1 nebo 2 stát neodpovídá právnické osobě, které byla udělena licence, za případnou škodu, která jí vznikla odnětím nebo pozastavením licence.*
71. Z citované právní úpravy je zřejmé, že na základě odnětí licence ve vymezených případech, tedy i v případě licence udělené žalobkyni, stát nenese odpovědnost za škodu, která by odnětím licence případně vznikla. Na základě uvedeného je tak nutné konstatovat, že i v případě, kdy by *in eventum* bylo rozhodnuto nikoliv o zastavení řízení, ale o odejmutí licence, žalobkyně by neměla žádný nárok na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., což žalovaný v napadeném rozhodnutí neopomněl zdůraznit a řádně se vypořádal i s touto podmínkou pro zastavení správního řízení podle § 90 odst. s. ř. První a klíčová žalobní námitka, že žalovaný postupoval nezákonně, pokud rozhodnutí Licenční správy o odnětí licence bez dalšího zrušil a řízení zastavil, tedy není důvodná.
72. Žalobkyně dále uvedla, že napadené rozhodnutí žalovaného a zejména pak rozhodnutí nalézacího správního úřadu trpí stejnými vadami, pro které je již jednou zrušil Nejvyšší správní soud, kdy soudem konstatované vady nebyly ze strany žalovaného odstraněny. Bez ohledu na zjištění, že v této věci Nejvyšší správní soud nevydal žádné meritorní rozhodnutí (toliko usnesením odmítl kasační stížnost žalovaného podanou proti zrušujícímu rozsudku Městského soudu v Praze v této věci), soud k tomu obecně uvádí, že vázanost správního orgánu názorem soudu není zcela absolutní a může být prolomena v případě doplnění dokazování, zjištění jiného skutkového stavu věci, v případě změny relevantního právního předpisu aj. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2004, č. j. 2 Ads 16/2003-56). V této věci byl dne 28.11.2012 vydán rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 317/2009-70, kterým bylo rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu o rozkladu žalobkyně zrušeno, v úvahu tedy přicházela toliko vázanost správního orgánu tímto rozsudkem (nikoli rozsudkem NSS, který ostatně ani žalobkyně nespecifikovala).
73. V posuzované věci nicméně zcela zřejmě došlo v průběhu správního řízení k nové právní skutečnosti, kdy dne 31.12.2008 skončila platnost licence, o jejímž odejmutí se vedlo správní řízení. V důsledku této skutečnosti odpadl důvod správního řízení o odnětí licence a žalovaný se tak mohl, resp. musel odchýlit od právního názoru Městského soudu v Praze. Za situace, kdy jsou naplněny podmínky postupu podle § 90 odst. 4 s.ř., je totiž nutno podle tohoto ustanovení postupovat. Jiný postup by byl nejen nezákonný, ale též nesmyslný a neúčelný, a tedy rozporný mj. se zásadou hospodárnosti správního řízení. Odklon od názoru vysloveného v původním rozsudku Městského soudu v Praze byl v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodněn, tato námitka žalobkyně tedy taktéž není důvodná.
74. K dalším žalobním námitkám soud uvádí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.8.2018, č. j. 1 As 313/2017-31, že ustanovení § 90 odst. 4 s. ř. použitím slov „bez dalšího“ signalizuje, že odvolací správní orgán, který shledá naplnění podmínek pro zastavení řízení ve věci samé, není povinen vypořádávat odvolací argumentaci směřující proti správnosti a zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, nýbrž pouze odpovídajícím způsobem odůvodní svůj závěr, že nastaly podmínky pro zastavení řízení jako takového. Takové odůvodnění bude z povahy věci zahrnovat vypořádání námitek odvolatele jen tehdy, jestliže se tyto námitky dotýkají právě důvodů a okolností, pro něž odvolací správní orgán řízení zastavil, popř. okolností, jež jsou z jiného důvodu rozhodné i pro rozhodnutí

odvolacího orgánu. Žalovaný tak byl oprávněn zastavit řízení, aniž by reagoval na všechny námitky, které směřovaly proti rozhodnutí Licenční správy o odnětí licence.

75. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí žalovaného, které je svojí povahou rozhodnutím procesního charakteru, vyhovuje požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.
76. Další žalobní námitky (body 5-26) se nevztahují k důvodům zastavení správního řízení, ale k meritu věci. Jak již bylo uvedeno, tak rozhodnutí o zastavení správního řízení podle § 90 odst. 4 s. ř. je rozhodnutím procesním, jehož smyslem nebylo vypořádat námitky žalobkyně proti rozhodnutí o odnětí licence (vydanému až poté, kdy již žádná licence odnímána být nemusela, resp. neměla). Za těchto okolností se tedy všechny ostatní žalobní námitky, které míří do merita věci, zcela mýjí s nosnými důvody, na nichž je napadené rozhodnutí o zastavení řízení zbudováno. Protože jsou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, soud se jimi nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

77. Napadené rozhodnutí žalovaného, jímž bylo bez dalšího zrušeno rozhodnutí Licenční správy o odnětí licence žalobkyně a řízení o odnětí licence bylo zastaveno, je rozhodnutím zákonným, neboť pro takový postup žalovaného byly naplněny zákonné podmínky. Námitky žalobkyně směřující proti tomuto postupu žalovaného soud shledal nedůvodnými, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
78. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť ve věci měl úspěch žalovaný, jemuž však v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti (kam spadají žalovaným uváděné administrativní náklady) nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. června 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu